

د حضرت حَبُّوق نبي كِتاب - ماخذ انبياء

پېژندگلو

د حضرت حَبُّوق نبي پېغام د هغوی دپاره د حوصلې باعث دے څوک چې په ایماندارۍ سره او د زړه نه د خُدای پاک تلاش کوی، او د هغوی دپاره څوک چې په معاشره کښې د بدۍ په حقله پرېشانه دی نو په دې کښې هغوی سره خُدای پاک لوظ کوی چې هغه به په خپل وخت او په خپلې طریقې سره اِنصاف کوی. خُدای پاک یوه منصوبه لری او هغه هیڅکله گناه نه نظر انداز کوی. یوه ورځ به حساب کِتاب کیږی او د بابل په شان بدعمله قوم به هم د خُدای پاک د مقصد دپاره استعمال شی. په دویم باب او څلورم آیت کښې لیکلی دی چې، صادقان به په خُدای د خپلې ایماندارۍ په وجه ژوندی پاتې شی. دا یو زبردست لوظ دے چې حضرت حَبُّوق نبي یې کوی، او د دې دعوی ټول مؤمنان د خپل اذیت او مصیبت په وخت کښې کولے شی. د حفظ کولو دپاره ۱۹:۳ آیت ”قادر مطلق خُدای زما طاقت دے. هغه زما پښې لکه د هوسی د پښو په شان کوی، هغه ما د دې جوگه کوی چې په اوچتو ځایونو وگرځم.“

د حَبُّوق شکایت

۱ هغه پېغام چې حَبُّوق پېغمبر ته په رویا کښې ملاو شو. (۲) ترڅو به، اے مالکه خُدایه، زه د مدد دپاره چغې وهم، خو ته جواب نه راکوې؟ زه درته د ظلم په حقله چغې وهم، خو ته مینځ ته نه راځې؟ (۳) ته ولې ما دې ته جوړوې چې بې اِنصافی وگورم؟ ته ولې بد برداشت کوې؟ تباھی او ظلم، بحث مباحثی او اختلافات زما د وړاندې دی. (۴) ځکه خو شریعت بې اثره دے او اِنصاف هیڅکله نه کیږی. بدعمله خلق د صادقانو نه

راتاوشی چي انصاف تالا والا کري.

د مالک خدائ جواب

۵ ”قومونو ته وگورئ او نظر پرې ساتئ، او حبران شیء. حُکمه چي زه به ستاسو د ژوند په دوران کبني یو داسې کار وکړم چي تاسو به پرې يقين نه کوي که تاسو ته وئيلے شوی هم وے. ۶ زه بابليان راوچتوم، چي ظالمان او بېرحمه خلق دی. هغوي په ټوله دنيا کبني په مخه روان دی چي هغه خايونه قبضه کړي چي د دوي نه دی. ۷ هغوي یره او دهشت خورونکی خلق دی، د هغوي قانون د خپل خانو نو دپاره دے او خپل عزت په خپله زیاتوي. ۸ د هغوي آسونه د پرانگانو نه تېز دی، په شپه کبني د لیوه نه خطرناک دی. د هغوي په آسونو سواره فوجیان په تېزي سره راروان دی، د هغوي د آسونو سواره د لرې لرې نه راخي. هغوي لکه د باز په شان غوټه وهلو له تېز الوخي. ۹ هغوي ټول په ظلم زیاتي سره راخي. د هغوي لښکرې لکه د صحرا د طوفان په شان مخکبني خي او لکه د شگو په شان قېديان غونډوي. ۱۰ هغوي بادشاهان سپکوي او حکمرانانو له پېغور ورکوي. هغوي په ټولو قلعه بند ښارونو پورې خندا کوي، هغوي به د ښار نه گېرچاپېره د خاورو پيري جوړ کړي او قبضه به يې کړي. ۱۱ بيا به هغوي لکه د طوفان په شان د خان سره هر څه جارو کړي او تېر شي. دا گناهگاران دی، د چا چي خپل طاقت د هغوي معبود دے.“

د حبقوق دوېم شکايت

۱۲ اے مالک خدایه، آیا ته د ازل نه موجود نه یې؟ زما پاکه خدایه، زما مقدس ذاته، مونږ به نه مرو. اے مالک خدایه، تا هغوي منتخب کړل چي حساب وکړي، اے گټه، تا هغوي مقرر کړل چي سزا ورکړي. ۱۳ خو ستا سترگې بد کتلو کبني پيري پاکې دی، ته بد نه شي برداشت کولے. بيا ولې ته دوکه باز برداشت کوې؟ بيا ولې ته خاموش یې

کله چې بدعمله هغوئ لوار تېروی څوک چې د هغوئ نه زیات صادق دی؟ (۱۴) ته انسانان د سمندر د کبانو په شان جوړوې، لکه څنگه چې د هغوئ سمندری قبیلې حکمران نه لری. (۱۵) بدعمله دشمن هغوئ ټول په گنډو سره راوباسی، هغوئ په خپل جال کبني رانیسی، هغوئ په خپل رابشکوونکی جال کبني راجمع کوی، او بیا هغه خوشحالی کوی او خوشحاله وی. (۱۶) په دې وجه هغه د خپل بنکار د جالونو عبادت کوی او په مخکبني ورته خوشبویي سوزوی، د خپل جال په وجه هغه بڼه ژوند تېروی او د خوبني خوراکونه کوی. (۱۷) آیا هغه مسلسل خپل جال خالی کوی او قومونه په بېرحمی سره تباہ کوی؟

بیا مالک خدای د حبقوق دُعا ته جواب ورکول

۲ (۱) زه به څوکیداری ته ودرېرم او په خپله به په برج باندې وڅېژم، زه به گورم چې هغه به ما ته څه وائی، او چې زه به د خپل شکایت څه جواب ورکوم.

د مالک خدای جواب

(۲) بیا مالک خدای د حبقوق دُعا ته جواب ورکړو، ”زه چې څه تا ته په رویا کبني څرگندوم هغه په تختو باندې داسې ولیکه چې هر څوک یې په آسانی سره لوستلې شی. (۳) نو ځکه رویا د مقرر وخت انتظار کوی، دا د آخرت په حقله خبرې کوی او دا به دروغ ثابت نه شی. اگر که دا وخت اخلی، د دې انتظار وکړه، دا به خامخا پوره شی او ایسار به نه شی. (۴) مغروره ته وگوره، هغوئ په خپل ځان یقین ساتی، او د هغوئ ژوند کور دے. څوک چې صادق وی هغه به په ایمان پائی.

د بدعمله خلقو تباہ کېدل

۵) په حقيقت کښې مال حال هغوی دوکه کوی، هغوی مغروره دی او هيڅکله هم په آرام نه وی. ځکه چې هغوی دومره حرصناک دی څومره چې قبر وی او لکه د مرگ په شان هيڅکله هم نه مریږي، هغوی خپل ځان ته ټول قومونه راغونډوي او ټول خلق قبضه کوی. ۶) آیا هغوی ټول به هغه ته په خندا او سپکه توگه پېغور ورنه کړی، او وائی به چې، ”په هغه دې افسوس وی څوک چې د غلا څیزونه جمع کوی او خپل ځان په قلنگ اخستلو سره مالداره کوی.“ دا به ترڅو پورې جاری وی؟ ۷) آیا ستا قرضدار به ناڅاپه راوچت نه شی؟ آیا هغوی به بېدار نه شی او تا به ونه لړزوی؟ نو بیا به ته د هغوی ښکار شي. ۸) ځکه چې تاسو پېر قومونه لوټ کړی دی، کوم خلق چې ژوندی پاتې شی هغوی به تاسو لوټ کړی. ځکه چې تاسو د انسانانو وینه تویه کړې ده، او تاسو ملکونه او ښارونه او په دې کښې ټول خلق تباہ کړی دی. ۹) ”افسوس په هغه چا چې خپله بادشاهی په ناجائزه گټه جوړوی او خپله جاله په اوچت ځای کښې جوړوی، د دې دپاره چې د تباہی د گرفت نه بچ شي. ۱۰) تاسو د پېرو خلقو د تباہی منصوبه جوړه کړه، په دې طریقه تاسو خپل قوم وشرمولو او خپل ژوند مو په کښې تباہ کړو. ۱۱) د دېوالونو کانی به هم تا پسې چغې کړی، او په چت کښې د لرگی تیرونه به هم فریاد کوی. ۱۲) افسوس په هغه چا څوک چې په وینه توپدو ښار آبادوی او په جرم باندې ښار قائموی. ۱۳) آیا مالک خدای رب الافواج دا نه ده مقرره کړې چې د خلقو محنت صرف د اور دپاره خشاک دے، او قومونه خپل ځانونه هسې ستړی کوی؟ ۱۴) ځکه چې زمکه به د مالک خدای د جلال د علم نه داسې پکه شی لکه څنگه چې سمندر د اوبو نه پک وی. ۱۵) افسوس په هغه چا چې خپل گاونډی له شراب ورکوی، د شرابو د مشک نه ورته تر هغې پورې اچوی چې دوی نشه شي، نو چې هغه د هغوی لغړ بدنونه وگوری. ۱۶) خو ته به زر د جلال په ځای د شرم سره مخ شي. اوس ستا وار دے، وڅښه او ناسنته ځان لغړ کړه. د مالک خدای د ښی لاس نه جام تا ته راروان دے، او سپکاوی به ستا جلال ختم کړی. ۱۷) کوم ظلم چې تا لبنان سره وکړو هغه به تا له شکست درکړی، او کوم ظلم چې تا په ځناورو وکړو هغوی به تا نه بدل واخلي. تا د انسان وینه تویه کړې ده، تا

د زمکې په مخ کلی او ښارونه او په دې کښې ټول مخلوق تباہ کړی دی. (۱۸) د هغه بُت څه فائده ده، چې انسان تراشلی وی؟ یا هغه مجسمه چې د دروغو تعلیم ورکوی؟ ځکه چې څوک دا جوړوی هغه په خپل جوړ کړی څیز اعتماد کوی، هغه جوړ کړی بُتان چې خبرې نه شی کولې. (۱۹) افسوس په هغوئ څوک چې لرگی ته وائی، ژوندی شه. یا بې ساه کانی ته وائی، پاڅه. آیا دا دوی ته هدایت ورکولې شی؟ دا په سرو او سپینو زرو پټ وی، خو په کښې ساه نه وی. (۲۰) خو مالک خدای په خپل مقدس کور کښې دے، پرېږده چې ټوله زمکه د هغه په حضور کښې خاموشه شی.

د حضرت حَبُوقُ دُعا

۳ (۱) د حَبُوقُ پېغمبر دُعا. (۲) اے مالک خدایه، زه ستا د شهرت نه خبر یم، ستا د عجیبه کارونو په وجه زه په یره کښې یم، اے مالک خدایه. زمونږ د ژوند په ورځو کښې خپل کار تازه کړه، زمونږ په وخت کښې هغه دوباره څرگند کړه. او په خپله غصه کښې دې رحم یاد ساته. (۳) خدای پاک د تیمان نه راروان دے، د فاران د غرونو نه هغه مقدس ذات راروان دے. د هغه د شان او شوکت نه آسمانونه پک شوی دی او د هغه ثناء صفت زمکه پکه کړې ده. (۴) د هغه شان او شوکت لکه د راختونکی نمر په شان وو، او د هغه د لاس نه رڼاگانې ځلېدلې، په کوم کښې چې د هغه قدرت پټ انغېستې وو. (۵) ویا د هغه نه مخکښې لاره، او طاعون د هغه قدمونو پسې وو. (۶) هغه چې ودرېدو، او زمکه یې خوځوله، هغه کتل او قومونه یې لږزول. پخوانی غرونه زړې زړې کېدل، او د پیرې زمانې غونډۍ راغورزېدلې. د شروع نه د هغه تلل داسې دی. (۷) ما د کوشن د خلقو خپمې په مصیبت کښې ولیدلې، د میدیانیانو د اوسېدو ځای په تکلیف کښې. (۸) آیا ته سیندونو ته غصه وې، اے مالک خدایه؟ ولې ستا قهر د نېرونو خلاف وو؟ ولې ته د سمندر خلاف غصه وې کله چې ته په خپلو آسونو او د فتحې په جنگی گاپو سور وې؟ (۹) تا خپله لینده رابکاره کړه، تا د پېرو غشو دپاره آواز وکړو. تا دریابونو سره زمکه

په مينځ دوه كړه. (۱۰) غرونو ته وليدلې او ولړزېدل، د اوبو سپلابونه وبهېدل، ژورو اوبو شور جوړ كړو، او خپلې چپې يې اوچتې كړې. (۱۱) او څنگه چې ستا د نېزې ځلا وپړقېدله او ستا د وېشتلې شوو غشو رڼا ته، په آسمان كېنې نمر او سپوږمۍ په خپل ځای ودرېدل. (۱۲) په غصه كېنې ته په زمكه وگرځېدلې، او په قهر كېنې تا قومونه چڅنې كړل. (۱۳) ته د خپلو خلقو بچ كولو دپاره بهر راغلي، چې خپل غوره كړې شوي بچ كړي. تا د بدعمله وطن مشر چڅنې كړل، تا هغوى د سر نه تر پښو پورې بربنډ كړل. (۱۴) هغوى د خوشحالي نه داسې چغې وهلې لكه چې غريبانان يې د څه مخالفت نه بغير لوټ كړل. تا په خپلو نېزو د هغوى سرونه مات كړل كله چې د هغه جنگيالو زمونږ د تس نس كولو دپاره په مونږ حمله وكړه. (۱۵) تا سمندر د خپلو آسونو د پښو لاندې كړو، زورورې اوبه دې په تاوېدو كړې. (۱۶) ما واورېدل او زړه مې په رېدو شو، زما شونډې په هغه آواز سره په رېدو شوې، زما هډوكي وراسته شول، او زما پښې په لړزېدو شوې. تر اوسه زه د مصيبت د هغه ورځې په صبر سره انتظار كوم چې په هغه قوم به راشي څوك چې په مونږ حمله كوي. (۱۷) اكر كه د اينځرو ونه غوتې نه كوي او د انگورو په بوټو كېنې انگور نشته، اكر كه د زيتونو فصل ناكام شي او پتي غله نه پېدا كوي، اكر كه په شپول كېنې گډې نشته او څاروى په پنډال كېنې نشته، (۱۸) خو بيا هم به زه په مالک خدائ خوشحاله شم. زه به په خدائ پاك په خپل خلاصونكي خوشحاله شم. (۱۹) قادر مطلق خدائ زما طاقت دى. هغه زما پښې لكه د هوسۍ د پښو په شان كوي، هغه ما د دې جوگه كوي چې په اوچتو ځايونو وگرځم. دا دعا د موسيقي د مشر دپاره ده چې د رباب د تارونو سره ده.